

warugoth-shala

mišel tramble

Ljudi su tvrdili da se ništa nije dogodilo u kući u ulici Rokhilborou i da je Frensis Džejms Blekmur lud. On neće biti obešen. Zatovorili su ga u dom za umobolne doživotno. Takođe se tvrdilo da čudovište ne postoji i da ga je Frensis Džejms Blekmur izmislio kako bi se opravdao. Neki su čak govorili da je Frensis Džejms Blekmur ubio devojčicu u jednoj uličici Mil – End Saut i da je čak nije preneo u kuću u ulici Rokhilborou. U kući je izvršen temeljit preteres i ništa nije nađeno; kuća je potpuno prazna i ni jedno čudovište je nije izabralo za svoje boravište.

Ali ja znam da Frensis Džejms Blekmur nije lud. Ja znam da on nije ubio devojčicu i da se neko čudovište krije u kući u ulici Rokhilborou. Takođe znam da se nalazim u opasnosti jer sam bio prisutan kad se to dogodilo. I zato što sam ja video *Warugoth – Shala!*

U ulici Rokhilborou broj 21, nalazi se jedna kuća koja, kaže se, potiče iz vremena Elizabete I. To je vrlo ružna kuća. Niko ne stanuje u njoj već dvadeset pet godina. Svi prozori su polupani, vrata su istrgnuta a mnogi su se zidovi, posebno na trećem spratu, srušili, istruleli od vode i bili oguljeni od truljenja.

Bio sam čuo da se prodaje kuća u ulici Rokhilborou. Nisam uopšte nameravao da je kupim, ali me je ta kuća zanimala. Odlučio sam dakle da je obidem. Beležnik mi je dao ključ kojim nisam imao potrebe da se poslužim, pošto su ulazna vrata bila delimično izvaljena.

Čitava fasada je odavala starost, trulež, strah takođe. Ali, kad se prekorači prag i uđe u predvorje, svako osećanje straha nestaje kao čarolijom. Možda je to bilo zato što su sve prostorije bile prazne. . . ne znam tačno. Ali brzo se shvata da nema ničeg čudesnog u toj kući, kad ste već jednom unutra. To je samo jedna napuštena kuća, golih zidova i dasaka koje trule.

I ja sam smešeci se počeo da se penjem stepenicama koje vode na prvi sprat.

Nisam bio prešao ni četiri stepenika kad do mene dopre neko mrmljanje sa prvog sprata. Zastao sam nekoliko časaka da pokušam da shvatim šta se govori iznad mene, ali sam mogao da razumem samo jednu reč.

Smatrajući da ometam ljubavne izlive dvoje mladih iz susjedstva, odlučio sam da izađem iz kuće i sačekam da te dve grlice završe svoje posliće pre nego što se vratim. Ali neki drugi glas koji je dolazio iz iste prostorije kao i prvi zadržao me u mestu. Je li to bila žalba? Bio je to slab glas, prigušen šapat pomešan sa neprijatnim zvukom isisavanja i lepotom krila. Bio je to glas koji kao da je dolazio sa drugog sveta; bio je istovremeno vrlo jak i vrlo slab, povik i uzdah. Glas je izgledao umorno, na izdisaju. Taj glas me sledi utoliko pre što sam poverovao da shvatam reči u njihovom užasnom grgorenju. . . Nemačke reči, jedna čitava rečenica: »*Wer ist's, der so mir es labt?*« bio je rekao glas, što otprilike znači: »Ko me je tako napojio?« I ja čuh jasno odgovor na engleskom: »Ime mi je Frensis Džejms Blekmur.«

Zatim čuh da neko nešto vuče po podu prostorije. Neka vrata se otvoriše i zatvoriše. Gore na stepenicama, levo vidih jednu senku kako se naginje i uzima telo nekog deteta. I Frensis Džejms Blekmur se pojavi, držeći u naručju jednu užasno unakaženu devojčicu. Kako je bio bleđ! Čelo mu je bilo obliveno znojem, a neki bezimni strah mu se čitao u očima. Kad me vide, on ispusti telo devojčice koja se dokotrlja do mojih nogu. Vikao sam. Nagoh se nad telo, ali Frensis Džejms Blekmur zaurla: »Ne dotičite to dete! Ono je ukleto!« On brzo side stepenicama, dograha telo i izađe iz kuće na vrata koja su vodila u jednu uličicu.

Ne znam koliko vremena sam tu ostao, nepomičan, ošamućen onim što sam video, a osobito onim što sam čuo. Šta je bilo u prostoriji na prvom spratu kuće u ulici Rokhilborou? Kakva strašna stvar, kakav gnusni monstrum se krio iza tih vrata? Primitih da drhtim, pa sedoh na jedan stepenik. Sve je bilo tiho u kući, ali sam povremeno osećao neko šuškanje u prostoriji na prvom spratu, neko potajno šunjanje i takođe neko dahtanje. Još sam imao vremena da pobegnem. Trebalo je samo da ustanem, samo da predem preko praga. . . Uhvati me nesvestica, sve počeo da se vrti oko mene, stepenice su nestajale pod mojim nogama. . . Kad sam se povratio, stajao sam ispred proklete prostorije a ruka mi je bila na kvaki. Kunem se da mi je ruka protiv moje volje gurnula vrata! Ja nisam želeo da znam šta se nalazi iza tih vrata. Kunem se da nisam želeo da to saznam!

Ne! Ne, neću doći. Odupiraću se do smrti. Ne! Ja neću da završim život kao Frensis Džejms Blekmur, u ludnici!

Oh, taj glas koji me svuda prati. . . Proklet bio čas kad sam gurnuo vrata. Proklet bio trenutak kad sam ga video, njega, čudovište,

Warugoth-Shala, kralja tmine, koji se hrani ljudskom krvlju i koji me svuda progoni željom za ubistvom! Ja znam da sam mu potreban, ali neću da idem! A to dete koje mi je naredio da ubijem, neće ga dobiti! Neće ga dobiti! Oh, Bože, ako postojiš, ne ostavljaj me u ovom očajanju! Uništi *Warugoth-shala* pre nego što bude ovdeć kasno! Jer ja suviše dobro znam da me snaga napušta i da me želja za ubijanjem osvaja malo-pomalo. . .

Prevela Borjanka Ludvig

MIŠEL TRAMBLE, rođen 1942. u Montrealu, bavio se mnogim zanimanjima dok nije njegov prvi komad »Voz«, napisan 1959. odneo prvu nagradu na konkursu mladih autora Radio – Kanade za 1964. Od tada, njegova književna karijera se redovno potvrdila, obilna i veoma značajna po kvalitetu. Pripovedač, romansijer, scenarista, autor muzičkih komedija, dramaturg za radio, televiziju i pozorište. Više njegovih komada je prevedeno i izvedeno u Kanadi, SAD-u i u Evropi. Ima tri zbirke kratkih priča.

stanica

mari žoze terio

Čitavog dana, zatim čitave noći, očekivala je dolazak voza. Stojeći na peronu, dugo je gledala u jednom pravcu, zatim dugo u drugom pravcu, ne znajući sasvim da li će on doći sa severa ili juga.

Leto, mada dosta odmaklo, i dalje je bilo žarko čak i u tom jutarnjem času. Preko neba je bio neki veo, takođe i veo preko zvukova koji su dopirali do nje više prigušeni nego oslabljeni: cvrčak, stršljen, sasušena vlat trave. Drugo ništa. I to malo, maskirano.

Bilo joj je vrućina i zažalila je svoj izgubljeni kišobran. Na uskoj klupi pored vrata, ona sede. Istureni krov je tu ocrtao mršavu zonu senke. Skoro iznad njene glave, neki beli natpis, okačen, nepomičan. Na njemu se nije moglo pročitati ni jedno ime.

Ona otvori jednu knjižicu – pesme, možda; ili misli – i, vrlo uspravna, čitala je. Zatim prestade da čita. Zatim je još čitala.

Stanica je bila pusta.

Kad se to dogodilo, ne zna se. Ali ona napusti klupu, peron, stanicu.

Ispod natpisa, zauvek anonimnog, jedna mala ostavljena knjiga.

Sada je hodala između šina, a svila njene haljine je, klizeći po stranama, šuštalala. Ona raskopčala kopče koje su je stezale na okovratniku i blago obrisa čelo, blago obraze.

Pred njom, železnička pruga je dopirala do jelā.

Potom ona ču korake, njegove korake. On je najzad bio tu, iza još dalek, ali svaka škripa tereta približavala ga je njoj. Ona se zaustavi i sačekala ne osvrćući se.

Ona iznenada poverova da još nije rođena, već da će se tek roditi. Tada će ući u jedan beskraj i određen svet, poput neke slike, kao stanica. I to će se dogoditi zato što će je on dotle dovesti. Eto šta je ona tada rekla sebi.

On imade za nju poljupce, skoro čedne, kojima je poljubi u vrat. Takođe i po ramenima, koje on otkri a da ona ne primeti. Ona se samo ledima osloni na čovekove grudi, a on, on odgovori na taj dodir malo jačim stiskom ruke. I ovim:

– Preklinjem vas, ne gledajte me tako. . . ne gledajte me. . .

Ona ga međutim još nije gledala.

Ona pomisli: »Možda, u osnovi, on ništa nije rekao?«

Oni puštiše da prođe dosta vremena pre nego što se spustiše na zemlju, u hrpu svile i pamuka. Ostaviše da prođe dosta vremena pre nego što pobeže iz sveta i još više da se u njega vrata. Naučiše mnogo a da nikad druge nisu proučavali. Trudili su se da se izgube, zatim se potrudili da se nađu. Svaki put, neki ukus se menjao: ukus začina, ili ukus mleka ili pomorandže ili grožđa hamburga; svaki put, neki ukus neobičan i starinski.

To je skoro savršeno, negodovala je ona. Ali nemojte da me iscrpate suviše brzo.

Tada oni podigoše rukama nevidljive ograde, i sa isključenjem drugih, voljaše je sporije nego otkriveno i javno.

Jesen ih, međutim, iznenadi kao da se on povlači od nje. Slušala je koliko je mogla slabljenje bata njegovih koraka.

Ona se vrati na stanicu. Već je bilo znatno manje toplo.

Na uskoj klupi pored vrata, ona sede. Jedna druga noć prođe, i jedno drugo jutro, i možda nekoliko noći, još nekoliko jutara.

Ona nije mnogo želela da čita.

Taj voz koji nije stigao, kad bude došao – ako dođe – ona više nije dobro znala da li će to biti da dovede njega, ili da odvede nju.

Prevela Borjanka Ludvig

MARI ŽOZE je rođena 1945. u Montrealu. Najpre je bila igračica. Zatim se bavila pevanjem. Najzad je počela da piše i objavljuje poeziju i prozu. Već desetak godina je direktor izdavačke kuće Irtibiz, a radi i kao literarni hroničar na radiju. Napisala je više zbirki poezije, a za zbirku »Slavljenje princa« nagrađena je 1983. godine. Pisala je pripovetke i kratke priče. Dobila je Gran Pri za omladinsku literaturu Kanade 1982. Autor je jednog romana: »Gospodice iz Numidije«. Ima nekoliko objavljenih zbirki kratkih priča.